

Mediji i informiranje

Sud Europske unije
PRIOPĆENJE ZA MEDIJE br. 68/15
U Luxembourg, 11. lipnja 2015.

Presuda u predmetu C-1/14
Base Company NV i Mobistar NV/Ministerraad

Direktiva o univerzalnoj usluzi ne utvrđuje obvezu socijalne tarife za mobilne komunikacije ni za pretplate za mobilni internet

Nasuprot tomu, određenim kategorijama potrošača moraju biti ponuđene pretplate po socijalnim tarifama za fiksnu telefoniju i internet

Direktiva o univerzalnoj usluzi¹ utvrđuje najmanji skup usluga koji mora biti dostupan svim krajnjim korisnicima. Ona državama članicama omogućuje da od određenih poduzeća zatraže da potrošačima ponude posebne tarife ili pakete kako bi se osiguralo da osobe čija su primanja niža ili imaju posebne socijalne potrebe nisu spriječene u pristupanju obuhvaćenim uslugama. Države članice mogu podijeliti neto trošak obveza univerzalne usluge između davatelja elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga.

Base Company i Mobistar, dva operatora koji pružaju usluge elektroničkih komunikacija u Belgiji, podnijeli su 2013. pred belgijskim Ustavnim sudom tužbu za poništenje mehanizma financiranja propisanog u belgijskom zakonu koji prenosi Direktivu o univerzalnoj usluzi. Taj mehanizam nameće operatorima čiji prihod doseže ili premašuje određene pragove doprinos za financiranje neto troška pružanja posebnih tarifnih uvjeta određenim kategorijama korisnika. Base Company i Mobistar smatraju da je protivna pravu Unije obveza doprinosa financiranju neto troška koji proizlazi iz pružanja usluga mobilnih komunikacija i/ili internetskih pretplata.

Ustavni sud odlučio je Sudu uputiti prethodna pitanja. On u biti pita primjenjuju li se posebne tarife i mehanizam financiranja predviđeni u Direktivi o univerzalnoj usluzi na usluge mobilne komunikacije i/ili internetskih pretplata.

U svojoj današnjoj presudi, Sud prvo utvrđuje da Direktiva o univerzalnoj usluzi na izričit način utvrđuje obvezu država članica da osiguraju povezivanje na javnu komunikacijsku mrežu na fiksnoj lokaciji. Međutim, izraz „na nepokretnoj lokaciji“ protivan je izrazu „mobilni“.

Stoga Sud smatra da su usluge mobilnih komunikacija po definiciji isključene iz najmanjeg skupa univerzalnih usluga, koji je definiran direktivom, jer njihovo pružanje ne pretpostavlja pristup i povezivanje na javnu komunikacijsku mrežu na fiksnoj lokaciji. Također, usluge internetskih pretplata koje se pružaju putem usluga mobilnih komunikacija nisu obuhvaćene tim najmanjim skupom. Nasuprot tomu, usluge internetskog pristupa uključene su u taj skup ako njihovo pružanje pretpostavlja povezivanje na internet na fiksnoj lokaciji.

Sud podsjeća da su države članice slobodne smatrati usluge mobilnih komunikacija, uključujući usluge internetske pretplate koje se pružaju putem usluga mobilnih komunikacija, kao dodatne obvezne usluge u smislu Direktive o univerzalnoj usluzi. Međutim, u tom slučaju ne može se nametnuti mehanizam financiranja tih usluga koji bi uključivao sudjelovanje odabranih poduzeća.

¹ Direktiva 2002/22/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 7. ožujka 2002. o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama (SL L 108, str. 51.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 50., str. 3.), kako je izmijenjena Direktivom 2009/136/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2009. (SL L 337, str. 11.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 52., str. 224.)

NAPOMENA: Prethodni postupak omogućuje sudovima država članica da, u okviru postupka koji se pred njima vodi, upute Sudu pitanja o tumačenju prava Unije ili o valjanosti nekog akta Unije. Sud ne rješava spor pred nacionalnim sudom. Na nacionalnom je sudu da predmet riješi u skladu s odlukom Suda. Ta odluka jednako obvezuje i druge nacionalne sudove pred kojima bi se moglo postaviti slično pitanje.

Neslužbeni dokument za medije koji ne obvezuje Sud.

[Cjelovit tekst](#) presude objavljuje se na stranici CURIA na dan objave.

Osoba za kontakt: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708